

Versiune anonimată

Traducere

C-596/20 - 1

Cauza C-596/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

12 noiembrie 2020

Instanța de trimitere:

Fővárosi Törvényszék (Ungaria)

Data deciziei de trimitere:

28 septembrie 2020

Reclamantă:

DuoDecad Kft.

Pârâtă:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Direcția de soluționare a contestațiilor din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale, Ungaria]

În procedura de contencios administrativ declanșată în vederea soluționării litigiului în domeniul fiscal [*omissis*], inițiat la cererea DuoDecad Kft. ([*omissis*] Budapesta [*omissis*]), reclamantă, împotriva Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Direcția de soluționare a contestațiilor din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale, Ungaria] ([*omissis*] Budapesta [*omissis*]), pârâtă, Fővárosi Törvényszék [Curtea din Budapesta-Capitală] a pronunțat următoarea

Decizie

Prezenta instanță inițiază o procedură de trimitere preliminară în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene și îi adresează următoarele întrebări:

1. Articolul 2 alineatul (1) litera (c), articolul 24 alineatul (1) și articolul 43 din Directiva 2006/112 a Consiliului trebuie interpretate în sensul că o societate care a

achiziționat o licență de *know-how* și care este stabilită într-un stat membru al Uniunii (în litigiul principal, Portugalia) nu prestează serviciile disponibile pe un site internet către utilizatorii finali, astfel încât nu poate fi destinatarul serviciului de suport tehnic privind *know-how*-ul, prestat de persoana impozabilă stabilită în alt stat membru (în litigiul principal, Ungaria) în calitate de subcontractant, ci aceasta din urmă prestează serviciul respectiv în favoarea societății care a acordat licența de *know-how* și care este stabilită în acest din urmă stat membru, în împrejurările în care societatea care a achiziționat licența:

- a) deținea birouri închiriate în primul stat membru, infrastructură informatică și de birou, personal propriu și o experiență vastă în domeniul comerțului electronic și avea un asociat unic cu relații internaționale extinse și un administrator specializat în domeniul comerțului electronic;
- b) obținuse *know-how*-ul care reflecta procesele de funcționarea a site-urilor internet și actualizările sale, emitea avize în acest sens, propunea modificări privind procesele respective și le aproba;
- c) era beneficiarul serviciilor prestate de persoana impozabilă pe baza *know-how*-ului respectiv;
- d) primea în mod regulat rapoarte cu privire la prestările realizate de subcontractanți (în special în ceea ce privește traficul de pe site-urile internet și plățile efectuate din contul bancar);
- e) a înregistrat pe numele său domeniile de internet care permiteau accesul la site-uri prin intermediul internetului;
- f) figura pe site-urile internet în calitate de prestator al serviciului;
- g) efectua ea însăși demersurile pentru menținerea popularității site-urilor internet;
- h) încheia ea însăși, în numele său, contractele cu colaboratorii și cu subcontractanții necesare pentru prestarea serviciului (în special, cu băncile care ofereau plata prin card bancar pe site-urile internet, cu creatorii care furnizează conținutul accesibil pe site-urile internet și cu *webmasters* care furnizează conținutul);
- i) deținea un sistem complet de încasare a veniturilor provenite din prestarea serviciului în cauză către utilizatorii finali, precum conturi bancare, un drept de dispoziție exclusiv și complet asupra acestora, o bază de date a utilizatorilor finali care permitea emiterea de facturi către aceștia pentru prestarea serviciului și un program informatic de facturare propriu;
- j) indica pe site-urile internet sediul său din primul stat membru drept serviciu fizic de relații cu clienții, și

k) este o societate independentă atât în raport cu societatea care a acordat licența, cât și cu subcontractanții maghiari responsabili cu realizarea anumitor procese tehnice descrise în *know-how*,

având în vedere de asemenea că: (i) împrejurările menționate anterior au fost confirmate de autoritatea competentă din primul stat membru, în calitate sa de organism în măsură să analizeze aceste împrejurări obiective și verificabile de către terți, (ii) faptul că societatea din statul membru respectiv nu putea recurge la un prestator de servicii de plată care să garanteze primirea plății prin card bancar pe site-ul internet, astfel încât societatea stabilită în acel stat membru nu a prestat niciodată serviciul disponibil pe site-urile internet, nici înainte, nici după perioada examinată, constituia un obstacol obiectiv în calea prestării serviciului în celălalt stat membru prin intermediul site-urilor internet, și (iii) societatea care a achiziționat licența și întreprinderile sale afiliate au obținut un profit din exploatarea site-ului internet la nivel global mai mare decât diferența rezultată din aplicarea cotei TVA în primul și în al doilea stat membru?

2. Articolul 2 alineatul (1) litera (c), articolul 24 alineatul (1) și articolul 43 din Directiva TVA trebuie interpretate în sensul că o societate care a acordat o licență de know-how și care este stabilită în alt stat membru prestează serviciile disponibile pe un site internet pentru utilizatorii finali, astfel încât este beneficiarul serviciului de suport tehnic privind *know-how*-ul prestat de persoana impozabilă, în calitate de subcontractant, iar aceasta din urmă nu prestează serviciul respectiv în favoarea societății care a achiziționat licența și care este stabilită în primul stat membru, în împrejurările în care societatea care a acordat licența:

- a) dispunea de resurse proprii constând doar într-un birou închiriat și într-un computer utilizat de administratorul acesteia;
- b) singurii săi angajați erau un administrator și un consilier juridic care lucra cu fracțiune de normă câteva ore pe săptămână;
- c) singurul contract încheiat era cel de dezvoltare a *know-how*-ului;
- d) a dispus ca numele domeniilor pe care le deținea să fie înregistrate de către societatea care a achiziționat licența în nume propriu, în conformitate cu contractul încheiat cu aceasta din urmă;
- e) nu s-a prezentat niciodată în calitate de prestator al serviciilor în cauză în fața terților, în special a utilizatorilor finali, a băncilor care ofereau plata cu cardul bancar pe site-urile internet, a creatorilor de conținut accesibil pe site-urile internet și a *webmasters* care promovează conținutul;
- f) nu a emis niciodată documente justificative referitoare la serviciile disponibile pe site-urile internet, cu excepția facturii corespunzătoare drepturilor de licență, și

g) nu dispunea de un sistem (precum conturi bancare și alte infrastructuri) care să permită încasarea veniturilor provenite din serviciul furnizat prin intermediul site-urilor internet,

având în vedere de asemenea că, în conformitate cu Hotărârea din 17 decembrie 2015, *WebMindLicenses* (C-419/14, EU:C:2015:832), împrejurările că administratorul și asociatul unic al societății care a acordat licența era creatorul *know-how*-ului și că tocmai respectiva persoană exercita o influență sau un control asupra dezvoltării și a exploatării *know-how*-ului și asupra furnizării serviciilor care se bazau pe acesta nu sunt decisive în sine, astfel încât persoana fizică ce are calitatea de administrator și de asociat unic al societății care a acordat licența este de asemenea administratorul și/sau asociatul unic al societăților comerciale subcontractante – și, prin urmare, reclamanta – care contribuie la prestarea serviciului în calitate de subcontractanți în numele societății care achiziționează licența, exercitând funcțiile aferente menționate?

[*omissis*] [considerații procedurale de drept național]

Motivare

I. Rezumatul situației de fapt

La 8 octombrie 2007, KT și doisprezece angajați ai Jasmin Media Group Kft. au constituit societatea reclamantă, care are ca obiect principal de activitate programarea informatică. Până la 28 februarie 2011, KT a achiziționat acțiunile asociaților minoritari, cu excepția celor deținute de HP. Societatea reclamantă a angajat profesioniști cu mulți ani de experiență și, datorită unui mediu tehnic stabil, este considerată lider de piață în transmiterea de conținut multimedia pe internet. Principalul său client era societatea portugheză Lalib Lda., pentru care, în perioada iulie-decembrie 2009 și pe parcursul anului 2011, a emis facturi în valoare totală de 8 086 829,40 de euro pentru servicii de asistență, întreținere și implementare.

Reclamanta a fost supusă unei inspecții fiscale efectuate de Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. [Unitatea de inspecție a societăților comerciale nr. 6 din cadrul Departamentului de inspecție a societăților comerciale nr. 1 al Direcției Fiscale și Vamale din Estul Budapestei din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale, Ungaria], în conformitate cu articolul 89 alineatul 1 litera a) din az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény [Legea nr. CLI din 2017 de reglementare a Administrației fiscale]. Inspecția avea ca obiect taxa pe valoarea adăugată și viza al doilea semestru al exercițiului financiar 2009 și întregul exercițiu financiar 2011. Ca urmare a inspecției, administrația fiscală de prim grad, prin decizia [*omissis*] din 10 februarie 2020 și luând în considerare observațiile reclamantei [*omissis*], a calculat în sarcina acesteia o diferență de 458 438 000 HUF cu titlu de datorie

fiscală și i-a aplicat de asemenea o amendă fiscală de 343 823 000 HUF și dobânzi de întârziere în valoare de 129 263 000 HUF.

Ca urmare a recursului ierarhic formulat de reclamantă împotriva deciziei administrației fiscale de prim grad, pârâta a menținut decizia acesteia prin decizia [omissis] din 6 aprilie 2020.

Societatea portugheză Lalib Gestao e Investimentos LDA (denumită în continuare „Lalib”) a fost înființată la 16 februarie 1998 în conformitate cu legislația portugheză și, în perioada examinată, activitatea sa principală consta în furnizarea de servicii de divertisment pe cale electronică.

Deciziile administrației fiscale pârâte s-au întemeiat pe o constatare efectuată în cursul procedurii administrative de către administrația respectivă, potrivit căreia beneficiarul efectiv al serviciilor prestate în favoarea societății Lalib de către reclamantă nu era Lalib, ci WebMindLicenses (denumită în continuare „WML”).

În conformitate cu recursul ierarhic introdus împotriva deciziilor pârâtei, reclamanta își întemeiază cererea pe faptul că, în opinia sa, trebuie să se constate că locul în care se prestează serviciul în favoarea Lalib era Portugalia, întrucât sunt îndeplinite toate condițiile stabilite de Curte. Potrivit acesteia, decizia pârâtei este de asemenea eronată în ceea ce privește esența prestării serviciilor electronice în cauză, cu alte cuvinte în ceea ce privește serviciile prestate utilizatorilor, prestare pe care pârâta o identifică în mod eronat cu exploatarea tehnică directă a site-urilor internet și, prin urmare, nu ia în considerare caracterul suficient al resurselor materiale și umane necesare și faptul că Lalib dispune efectiv de toate resursele necesare pentru prestarea serviciului. Decizia nu ia în considerare în mod corect esența prestării serviciilor electronice. Reclamanta susține că, asemenea altor întreprinderi colaboratoare, presta în mod direct servicii de asistență pentru Lalib, iar nu pentru WML. Conform susținerilor reclamantei, comportamentul manifestat de Lalib în ceea ce privește chestiuni care depășesc sarcinile de rutină care nu sunt acoperite de *know-how* este de asemenea activ și pozitiv: aceasta inspectează, supraveghează și instruește întreprinderile din grupul Docler și, prin urmare, și pe reclamantă. În ceea ce privește contractele încheiate cu Lalib, nici WML și nici KT nu au avut calitatea de beneficiari, astfel încât nu au adresat reclamantei cereri care sunt de competența beneficiarului serviciilor, și nu au dat instrucțiuni în această privință. Referitor la activitatea legată de prestarea serviciilor, Lalib exercita controlul asupra utilizatorilor și primea autorizațiile necesare de la reprezentanții săi. Reclamanta a susținut că, în cadrul procedurii împotriva WML, [Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága] (Direcția fiscală pentru marii contribuabili din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale) a solicitat administrației portugheze să clarifice situația de fapt în ceea ce privește dispozițiile conținute în hotărârea pronunțată în acea cauză. În răspunsul său la cererea internațională respectivă, administrația portugheză a arătat în mod clar că Lalib era stabilită în Portugalia, că, în perioada examinată, desfășura efectiv o activitate economică pe cont propriu și pe riscul său și că dispunea de toate resursele tehnice și umane necesare pentru

a realiza exploatarea cunoștințelor dobândite la nivel internațional. Reclamanta consideră că supunerea WML la plata taxei pentru operațiuni era nelegală și că Lalib era realmente parte în contract. Locul prestării serviciului nu se afla în Ungaria, întrucât lipsa instituțiilor financiare care permiteau plata cu cardul bancar pe site-urile internet pentru adulți constituia un obstacol obiectiv în acest sens. Pentru acest motiv, înainte de colaborarea cu Lalib, furnizorul serviciului disponibil pe site-urile internet – care, la momentul respectiv, încă era o societate din grupul Docler – se afla de asemenea în străinătate. În orice caz, nu WML, ci Lalib era cea care se prezenta față de terți drept furnizor al serviciilor în cauză. Lalib a încheiat contractele în nume propriu, dispunea de baza de date a clienților care plăteau contraprestația pentru servicii și era singura care dispunea de veniturile provenite din prestarea acestor servicii. Oricum, Lalib controla dezvoltarea *know-how*-ului și decidea cu privire la implementarea sa. Nu se indica niciun serviciu fizic de relații cu clienții și niciun sediu în Ungaria, ci numai sediul social al Lalib. Aceasta consideră că, în prezenta cauză, pentru a stabili locul prestării serviciului, este necesar să se interpreteze și să se aplice articolul 2 alineatul (1) litera (c), articolul 24 alineatul (1) și articolul 43 din Directiva 2006/112.

Potrivit pârâtei, obligația de supunere la plata taxei conținută în deciziile sale era întemeiată. Aceasta a susținut că, în procedura anterioară, în hotărârea instanței de fond s-a arătat că administrația fiscală trebuia să dovedească faptul că serviciul, și anume exploatarea unui site internet, nu era prestat de Lalib în Portugalia, ci, în realitate, de reclamanta din acea cauză, în Ungaria, și că administrația respectivă trebuia să dovedească acest aspect pe baza unor fapte obiective, ceea ce este valabil pentru faptele din prezenta cauză. Administrația fiscală a inițiat o nouă procedură împotriva WML, în care a susținut că serviciul nu era prestat de Lalib, ci de WML, din Ungaria, și că contractul de licență în cauză era fictiv. În opinia sa, prezenta procedură nu îndeplinește condițiile de fapt și de drept necesare pentru sesizarea Curții cu cerere de decizie preliminară. În plus, aceasta a arătat că, în ceea ce privește întrebările adresate la cererea reclamantei, Curtea, pe de o parte, s-a pronunțat deja și, pe de altă parte, a statuat că aprecierea împrejurărilor revenea instanței de trimitere. Articolul 2 alineatul (1) litera (c), articolul 24 alineatul (1) și articolul 43 din directivă au fost deja interpretate de Curte. Pentru interpretarea dispozițiilor în cauză, în cadrul procedurii inițiate la cererea WML, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Budapesta-Capitală, Ungaria] a inițiat, la cererea reclamantei din acea cauză, o procedură de trimitere preliminară în fața Curții, în care aceasta din urmă a definit în mod clar criteriile în conformitate cu care instanța națională poate decide cu privire la locul prestării serviciului către utilizatorii finali. În hotărârea sa, Curtea a interpretat chiar normele de drept al Uniunii menționate.

II. Descrierea dreptului național

În ceea ce privește normele privind locul executării conținute în az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény [Legea nr. CXXVII din 2007 privind taxa pe valoarea adăugată], atât părțile, cât și instanța de trimitere

consideră că acestea sunt conforme cu dispozițiile Directivei TVA, care prevede că, în cazul prestării de servicii în favoarea unei persoane care nu este persoană impozabilă, locul prestării de servicii este cel unde este stabilit prestatorul serviciului.

Cu toate acestea, instanța de trimitere arată că, pentru a determina cine poate fi considerat prestatorul serviciului, este necesar să se examineze în primul rând raportul contractual dintre beneficiar și prestatorul serviciului respectiv, cu toate că, având în vedere hotărârea pronunțată de Curte în procedura anterioară în care WML a fost parte, **administrațiile fiscale portugheze și maghiare**, în calitate de administrații fiscale ale statelor membre, astfel cum s-a stabilit în hotărârea menționată, **au adoptat poziții divergente cu privire la locul unde s-a prestat efectiv serviciul.**

III. Motive pentru care este necesară trimiterea preliminară

Conform raționamentului juridic al instanței de trimitere, în cadrul prezentei proceduri, litigiul dintre părți nu poate fi soluționat fără interpretarea dreptului Uniunii, în special a articolului 2 alineatul (1) litera (c), a articolului 24 alineatul (1) și a articolului 43 din Directiva 2006/112 a Consiliului sau fără aplicarea acestei interpretări de către instanța națională. În contextul situației de fapt din procedura principală, trebuie subliniat că administrațiile fiscale portugheză și maghiară, în calitate de administrații fiscale ale statelor membre, au tratat aceeași operațiune economică într-un mod diferit din punct de vedere fiscal. Ambele state membre au arătat că au dreptul de a primi TVA-ul aferent operațiunii în cauză.

[omissis] [raționament repetitiv] Curtea a comparat deja reglementările mai multor state membre cu articolul 2 alineatul (1) litera (c), cu articolul 24 alineatul (1) și cu articolul 43 din Directiva (CE) 2006/112 a Consiliului și a interpretat de asemenea dispozițiile Directivei TVA referitoare la prestarea de servicii în Hotărârea WML. Cu toate acestea, instanța de trimitere consideră că, în plus, în prezenta cauză este necesară o interpretare suplimentară, ca urmare a faptului că, având în vedere hotărârile Curții referitoare la interpretarea acestor dispoziții de drept al Uniunii, administrațiile fiscale portugheză și maghiară au ajuns la concluzii diferite.

Prezentul litigiu are la bază cererea de decizie preliminară formulată de instanța care a fost sesizată cu acțiunea în contencios administrativ introdusă de WML cu privire la o parte a exercițiului financiar 2009 și la exercițiile financiare 2010 și 2011, trimitere preliminară asupra căreia Curtea s-a pronunțat în cauza C-419/14. În cauza respectivă, Curtea a statuat că îi revine instanței de trimitere sarcina de a analiza ansamblul împrejurărilor din litigiul principal pentru a stabili dacă contractul încheiat de părți constituia un aranjament pur artificial care disimula faptul că prestarea de servicii în discuție nu era furnizată în realitate de societatea care a achiziționat licența, ci de societatea care a acordat licența, și a stabilit împrejurările care trebuiau analizate; având în vedere această hotărâre, se poate

constata că Curtea a acordat o importanță decisivă aspectului dacă Lalib dispunea în Portugalia de spații, infrastructură și personal și dacă desfășura activitatea în nume propriu, pe propria răspundere, pe cont propriu și pe riscul său. Pe baza acestor împrejurări, se ridică problema dacă Lalib poate fi considerată o întreprindere stabilită în Portugalia și dacă aceasta este, prin urmare, beneficiarul serviciilor prestate de reclamantă.

În acest context, în prezenta procedură este extrem de important să se determine criteriile potrivit cărora instanța dintr-un stat membru trebuie să aprecieze împrejurările existente atunci când stabilește locul prestărilor de servicii furnizate prin intermediul site-urilor internet în cauză și, în mod corelativ, abuzul de drept. Se ridică problema dacă locul prestării serviciului către utilizatorii finali poate fi în Ungaria și, în consecință, dacă operațiunea dintre reclamantă și Lalib poate fi considerată complet artificială, chiar dacă Lalib constituia centrul complexei rețele contractuale și de servicii indispensabile pentru prestarea serviciului și chiar dacă aceasta îndeplinea condițiile necesare pentru prestarea serviciului prin intermediul propriilor baze de date și programe informatice și al unor furnizori terți din grupul Lalib sau din grupul de întreprinderi al reclamantei, asumându-și astfel ea însăși riscul juridic și economic inerent prestării serviciului, și chiar dacă subcontractanții din grupul de întreprinderi al proprietarului *know-how*-ului, printre care și reclamanta, participă la procesul de punere în aplicare tehnică a *know-how*-ului și chiar dacă ultimul proprietar al întreprinderii reclamante – care era, de asemenea, ultimul administrator și asociat unic al proprietății *know-how*-ului – avea influență asupra exploatării *know-how*-ului. Se ridică problema privind modul în care trebuie interpretat faptul că Lalib dispune în Portugalia de spații, infrastructură și personal. Instanțele sesizate cu procedura anterioară inițiată la cererea WML au obligat administrația fiscală să solicite informații și să implice administrația fiscală portugheză în cadrul cercetărilor referitoare la locul efectiv al prestării serviciului. Administrația fiscală portugheză a confirmat că Lalib desfășura realmente o activitate economică în Portugalia și că o făcea pe cont propriu și pe riscul său. În procedura în fața Curții desfășurată în cauza WML, Portugalia a formulat observații, iar reprezentantul său s-a înfățișat personal și a participat la ședință, astfel încât este evident că administrația fiscală portugheză avea cunoștință de conținutul esențial al Hotărârii WML. Cu toate acestea, administrația respectivă și-a menținut poziția cu privire la aspectul dacă Lalib era stabilită în Portugalia. În pofida Hotărârii WML, administrațiile fiscale maghiară și portugheză și-au menținut pozițiile divergente anterioare. Prin urmare, instanța de trimitere consideră că Hotărârea WML nu este suficient de clară în ceea ce privește problema juridică din prezenta cauză, astfel încât se impune interpretarea și clarificarea sa.

Astfel cum a statuat deja Curtea la punctul 51 din Hotărârea KrakVet, atunci când constată că aceeași operațiune face obiectul unui tratament fiscal diferit în alt stat membru, instanțele unui stat membru sesizate cu un litigiu care ridică probleme ce presupun o interpretare a dispozițiilor de drept al Uniunii care necesită o decizie din partea lor au posibilitatea sau chiar obligația de a sesiza Curtea cu o cerere de decizie preliminară, după cum deciziile lor sunt sau nu sunt susceptibile să facă

obiectul unei căi de atac jurisdicționale potrivit dreptului intern. Este cert că, în hotărârile referitoare la sediul permanent, Curtea a stabilit de asemenea în mod definitiv care dintre cele două state membre are competență de impozitare (Hotărârile pronunțate în cauzele C-168/84, Grunter Berkholz și C-231/94, Faaborg-Gelting Linien). În prezenta cauză, în care două state membre aplică o calificare fiscală diferită aceleiași operațiuni, instanța de trimitere consideră că este nevoie să sesizeze Curtea cu prezenta trimitere preliminară. Având în vedere că este vorba despre o operațiune transfrontalieră, aprecierea acesteia reprezintă o chestiune importantă de principiu și la nivelul Uniunii, nu numai din perspectiva stabilirii locului de impozitare, ci și a liberei circulații a serviciilor. Având în vedere considerațiile anterioare, instanța de trimitere inițiază o procedură de trimitere preliminară în fața Curții, în special ca urmare a calificării fiscale diferite efectuate de autoritățile fiscale ale statelor membre. Prin întrebările adresate, instanța de trimitere solicită opinia Curții cu privire la aspectul dacă, în ceea ce privește operațiunea în discuție în prezenta cauză, obligația de supunere la plata taxei impusă de administrația fiscală portugheză sau de cea maghiară este legală, solicitându-i de asemenea să determine care dintre cele două state membre trebuie să impoziteze operațiunea respectivă. În această privință, instanța de trimitere solicită să se stabilească gradul de importanță care trebuie acordat aprecierii criteriilor date.

TVA este un impozit armonizat în Uniunea Europeană, astfel încât cooperarea dintre statele membre are o importanță care nu trebuie să fie doar formală, ci trebuie să implice și acceptarea poziției oficiale a autorităților fiscale străine. Litigiul dintre administrațiile fiscale din cele două state membre nu poate conduce la supunerea părților la operațiune la o dublă impunere ca urmare a faptului că două state membre adoptă o poziție diferită în ceea ce privește autenticitatea operațiunii economice și locul prestării serviciului. Astfel, aceste dispoziții determină locul de impozitare a prestărilor de servicii pentru a evita conflictele de competență care ar putea conduce la o dublă impunere, ceea ce ar fi contrar conceptului de bază al sistemului uniform al TVA.

[omissis] [omissis] [aspecte procedurale de drept național]

Budapesta, 28 septembrie 2020.

[omissis]

[omissis]

[omissis] [semnături]